

РЕШЕНИЕ

№ 1079

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 23.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4780** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба с вх. № 13197 от 14.05.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ) и вх. № 53-02-68 от 30.04.2013 г. по описа на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (Д”ОДОП”) – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), подадена от В. Р. Р., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], кантора 369, срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 13.01.2012 г. (РА), издаден от орган по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – С., в частта на определените задължения по Закона за данък върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за 2007 г. и с определената лихва, потвърден в тази част с Решение № 633 от 04.04.2013 г., издадено от директора на Д”ОДОП” – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че органът по приходите, издал обжалвания РА, не е определил коректно началните и крайни-те дати за изчисляване на лихвата и не е изчислил нейния размер, както и размера на главниците за 2007 г., след извършените частични плащания на задължението. Не оспорва, че дължи данък общ доход за 2007 г., но оспорва размера, определен в РА, като иска „установяване точната начална дата за точната главница, точният размер на лихвата до частичното плащане и точният размер на главницата след това - начална и крайна дата за дължимост на лихвата.” Предвид изложеното моли отмяната на спорния РА, в обжалваната част.

В съдебните заседания Р., редовно призован, се явява лично и поддържа жалбата. По

същество не изразява становище.

Ответникът директорът на Д"ОДОП" – С. при ЦУ на НАП, редовно призован, не се явява, но изпраща процесуален представител в съдебните заседания - юрисконсулт Б., която от негово име оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не ангажира заключение по жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу спорния РА, в обжалваната част, се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1102233 от 21.02.2011 г. (лист 174 от делото), на осн. чл. 112 ДОПК и чл. 113 ДОПК. С нея е възложено извършването на ревизия на В. Р. Р., с ЕГН [ЕГН] и адрес за кореспонденция и адрес по чл. 8 ДОПК в [населено място],[жк], [жилищен адрес] за задължения по чл. 35 ЗОДФЛ за периода 01.01.2005 г. – 31.12.2006 г. и чл. 48 ЗДДФЛ за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2009 г. Определени да извършат ревизията са лицата: Е. В. А. - главен инспектор по приходите, ръководител екип и В. И. Т. - старши инспектор по приходите. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите Д. В. П. - началник сектор „Ревизии”, Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С. (виж Заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на директор на ТД на НАП – С., т. I.3., на л. 9 - 11 и заповед на л. 8 от делото). Връчена е на жалбоподателя лично на 17.03.2011 г. (чл. 113, ал. 2 ДОПК). Срокът за извършване на ревизията е определен „до 3 месеца, считано от датата на връчването” на посочената ЗВР, тоест до 17.06.2011 г.

До В. Р. Р. е изпратено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) с изх. № 05-59-00-54 (л. 172 обратна страна и 172 от делото), което му е връчено на 17.03.2011 г.

На 04.07.2011 г., след изтичането на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, е издаден РД № 1102233 (РД, л. 124 – 143 от делото) от ревизиращите органи, определени с посочената по-горе ЗВР. Р. доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен на ревизирания субект на 16.08.2011 г., тоест след изтичането на срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК. Видно от него, ревизиращите органи са приели, че проверяваното лице е със статут на местно физическо лице по смисъла на чл. 6 ЗОДФЛ (отм.), носител на задължение за придобити доходи от източници в Република Б. и в чужбина. Констатирали са, че през ревизирания период Р. е бил разведен. Не е имал регистрации по ДОПК, ЗДДС и ЗА. За процесната 2007 г. жалбоподателят е подал годишна данъчна декларация (Г.) по реда на чл. 50 ЗДДФЛ на 29.04.2008 г., в която е деклариал доход от трудов договор 1516,44 лв. и доход от граждански договор, свободна професия – 44900,56 лв. или общ годишен доход 46417,00 лв., данък за внасяне 10456,11 лв., внесен авансов Д. – 1443,92 лв., Д. за довносяне – 9012,19 лв., който не е внесен към момента на изготвяне на РД. Предвид това органите по приходите са посочили, че данъкът се дължи, ведно с лихвата, изчислена към 01.07.2011 г. – 3470,73 лв. Като разходи са взети предвид: средства за живот според

Националният статистически институт за 2007 г. – 3088,00 лв., екскурзия в Турция – 1000,00 лв. и други разходи, описани в РД. Предвид направения паричен поток за 2007 г. при начално салдо към 01.01.2007 г. в размер на 30565,15 лв., приходи в размер на 46417,13 лв. и разходи в размер на 23795,00 лв., ревизиращите са изчислили крайното салдо за годината в размер на 22622,13 лв. След като са направили констатациите си за всеки от проверяваните периоди, органите по приходите са приели, че не се констатира наличието на обстоятелства за отклонение от данъчно облагане на доходи през проверяваните периоди, в това число и за процесната 2007 г. Лицето доказва наличие на доходи в съответствие с направените разходи, поради което липсват основания за селектиране за извършване на ревизия. В РД липсват констатации за наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 ДОПК и провеждане на ревизията при особени случаи за 2007 г. В резултат на извършените действия и направените констатации и изводи, ревизиращите органи са предложили установяването на задължения за 2007 г. в размер на 10456,11 лв., от които внесена сума в размер на 1443,92 лв., дължима сума в размер на 9012,19 лв., ведно с лихвата, която към 01.07.2011 г. е определена в размер на 3470,73 лв.

На 30.08.2011 г., в срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК, Р. е подал по пощата писмено възражение срещу констатациите, направени в РД (л. 121, 122 от делото). Във връзка с направените предложения за установяване за 2007 г., към него е приложил вносен документ за вносен на 29.04.2008 г. Д. за 2007 г. в размер на 736,78 лв. (л. 123 от делото).

На осн. чл. 119, ал. 2 ДОПК, началник сектор „Ревизии”, Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С. В. С. М. (виж Заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на директор на ТД на НАП – С., т. I.2., на л. 9 - 11 и заповед на л. 8 от делото) е издала Заповед № К 1102233_2 от 15.07.2011 г. (З., на л. 211,212), с която е определен компетентният да издаде РА орган по приходите – В. И. Т. (във връзка с уведомление на л. 67). По делото е представена обратна разписка и приложени документи към нея (л. 218 – 220), от които се установява, че Р. не е потърсил пратка, в която са се съдържали два броя З., удостоверено с подпис на свидетел. По делото няма данни относно връчването на заповедта на Р.. В съдебното заседание на 17.10.2013 г. Р. твърди, че не му е връчвано съобщение във връзка с З..

По делото не се спори, че именно В. И. Т. е била определена за компетентен орган по издаването на спорния РА.

На 13.01.2012 г., в срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК, определеният със З. компетентен орган е издал спорния РА № [ЕГН] (л. 30-49). Последният е връчен на Р. на 30.01.2012 г., след изтичането на срока по чл. 119, ал. 4 ДОПК (в релевантната редакция). Р. акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Видно от него, издалият го орган по приходите не е уважил направените възражения срещу РД. Направил е констатации, както следва: за процесната 2007 г. жалбоподателят е подал Г. по реда на чл. 50 ЗДДФЛ на 29.04.2008 г., в която е декларирал доход от трудов договор 1516,44 лв. и доход от граждански договор, свободна професия – 44900,56 лв. или общ годишен доход 46417,00 лв., данък за внасяне 10456,08 лв., внесен авансов Д. – 1443,89 лв., Д. за довносяне – 9012,19 лв., който не е внесен към момента на изготвяне на РА. Представения към възражението документ за вносен Д. за 2007 г. в размер на 736,78 лв. не е кредитиран от органа по приходите. В заключение е определил задължение за данък по ЗДДФЛ за процесната 2007 г. в общ размер на 10456,08 лв., от които внесен 1443,89 лв. и дължима сума в размер на 9012,19 лв., ведно с лихва в размер на 3967,33

лв. към 13.01.2012 г. – датата на издаване на РА.

На 15.02.2012 г., в срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК, издаденият срещу ревизирия субект РА е бил обжалван по административен ред с жалба, подадена по пощата на 13.02.2012 г. и входирана по вх. № 0559-00-25 от 15.02.2012 г. в ТД на НАП – С., (л. 73). В нея сочи, че действително дължи определените му с РА задължения за Д. за 2007 г. и ще представи своевременно вносна бележка за издължаването му.

По така подадената жалба решаващият орган се е произнесъл с изрично мотивирано Решение № 907 от 23.04.2012 г. (л. 27, 28), в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК. Направил е заключение, че жалбата, в частта на оспорваното задължение по ЗДДФЛ за 2007 г. следва да бъде оставена без разглеждане, а производството, образувано въз основа на нея – прекратено.

В посочената по – горе част Решение № 907 от 23.04.2012 г. на директора на Д”ОДОП” е отменено с Определение № 1818 от 08.02.2013 г., постановено по адм. д. № 7202 по описа на АССГ за 2012 г. на Първо отделение, 6 състав (л. 21, 22). Делото е изпратено като преписка на ответника за произнасяне по жалбата на Р. срещу РА № [ЕГН] от 13.01.2012 г. в частта на определените задължения по ЗДДФЛ за 2007 г.

Предвид така изложеното, с Решение № 633 от 04.04.2013 г., издадено от лице, действало вместо ответника, спорният РА е потвърден. Решението е подписано със запетая от Н. К. вместо А. Г. при условията на заместване (вж. Заповед № ЗЦУ 108 от 22.01.2010 г., л. 187). Ответникът е констатирал, че установеното задължение на Р. по ЗДДФЛ за 2007 г. съгласно спорния РА е в размер на 10456,08 лв., която сума е идентична на декларираното от лицето задължение с подадената Г. по чл. 50 ЗДДФЛ, както и това, че през годината и след подаване на декларацията лицето е внесло сумата от 1443,92 лв. В колона 10 на таблица 1 от РА сумата за довносяне в размер на 9012,19 лв. е правилно определена. Съобразил е това, че Р. не е ангажирал, както в хода на ревизията, така и с жалбата по административен ред, доказателства за вносяне на други суми по отношение на посоченото задължение за 2007 г. Предвид това е заключил, че не са налице данни, че задълженията за спорния период 2007 г. са внесени, но неотразени в РД плащания (авансови или окончателно). Посочил е, че върху невнесения в срок данък за довносяне в размер на 9012,19 лв., който не се оспорва, е начислена законна лихва за забава в размер на 3967,20 лв., която е изчислена за периода от 01.05.2008 г. до датата на издаване на ревизионния акт - 13.01.2012 г. Началният момент е определен по реда на чл. 67, ал. 4 ЗДДФЛ, съгласно който дължимият данък по чл. 48 ЗДДФЛ (данък върху общата годишна данъчна основа) се внася до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, в случая до 30.04.2008 г. Предвид това е приел, че на 01.05.2008 г. лицето е изпаднало в забава и е започнало начисляването на спорната лихва. Датата на вносяне на данъчното задължение е определил като крайна дата за дължимост на лихвата. Твърдяното вносяне на част от определения данък на 09.03.2012 г. е счетено за неотнормо обстоятелство доколкото касае изпълнението на определените с РА задължения. По отношение размера на оспорваните лихви от значение е само плащането, настъпило до издаване на оспорвания РА. Предвид всичко изложено, ответникът е приел жалбата за неоснователна, поради което е потвърдил спорния РА в частта на установените задължения за данък върху доходите за 2007 г.

От представените преводни нареждания на л. 226 от делото се установява, че Р. е направил плащане на сума в размер на 736,78 лв. за Д. за 2007 г. на 29.04.2008 г. и на сума в размер на 9012,19 лв. също за Д. за 2007 г. на 09.03.2012 г.

По паричния поток, декларирания доход за 2007 г. и авансово внесения данък в размер на 1443,89 лв. не е формиран спор по делото.

Органът по приходите, издал спорния РА, е приел, че авансово внесения данък е в размер на 707,11 лв., който събран с внесения на 29.04.2008 г. данък в размер на 736,78 лв. е в общ размер на 1443,89 лв. Данъчното задължение е определено в размер на 10456,08 лв., като за довносяне е определен данък в размер на 9012,19 лв., дължим ведно с лихвата към 13.01.2012 г. в размер на 3967,33 лв.

Видно от Г. за 2007 г., подадена от Р., се установява, че към нея са подадени две приложения - № 1 за доходи от трудови правоотношения и № 3 за доходи от друга стопанска дейност. Видно от част IV „Изчисляване на данъка върху общата годишна данъчна основа за 2007 г.“, Р. е декларирал 1516,44 лв. доходи от трудови правоотношения, 44900,69 – доходи от друга стопанска дейност и обща годишна данъчна основа в размер на 46417,13 лв. При тази данъчна основа е изчислил данък за 2007 г. в размер на 10456,11 лв. На ред 14 е посочил авансово удържан/внесен данък в размер на 719,33 лв., а на ред 16 дължим данък за довносяне – 9736,78 лв. Видно от Приложение № 3 към същата декларация обаче, в част III Р. е декларирал авансово внесен/удържан данък в размер на 707,11 лв., а доказателства за внасянето на данък до посочения размер от 719,33 лв. по делото не са представени. На 29.04.2008 г. е внесъл 736,78 лв., предвид което, съдът приема, че дължимият данък за довносяне е в размер на 9012,22 лв. при внесен такъв 1443,89 лв. от общо дължимия 10456,11 лв. Тъй като със спорния РА обаче, е определено задължение в размер на 9012,19 лв., тоест с 0,03 лв. по – ниско от посоченото от съда, именно то следва да се приеме за меродавно и дължимо от Р. предвид забраната за влошаване положението на жалбоподателя. В., именно тази сума е платена от жалбоподателя през 2012 г.

По делото беше допусната, назначена и изслушана съдебно – счетоводна експертиза, изготвена от вещо лице Е. П.. Експертизата определя данъчното задължение на Р. по ЗДДФЛ за 2007 г. в размер на 10456,11 лв., като за довносяне е определен данък в размер на 9012,22 лв., дължим ведно с лихвата към 13.01.2012 г. в размер на 3907,78 лв. (вж. сметката към заключението на експерта). Изчислението на лихвата е направено от експерта съгласно ПМС 72/94 г. (отм.)

Съдът кредитира заключението на експерта относно изчислението на определения размер на данъчното задължение на Р. по ЗДДФЛ за 2007 г., както и на определения данък за довносяне, но няма да го вземе предвид предвид забраната за влошаване положението на жалбоподателя. Вещото лице определя данъчно задължение в 0,03 лв. по – високо от определеното от органа по приходите, респективно данък за довносяне също с 0,03 лв. по – висок от определения от органа по приходите. Заключението, в частта на определената лихва, също не взема предвид, по две причини. На първо място, изчисленията за дължимата лихва са направени на база по – голям дължим данък в размер на 9012,22 лв., който е по – висок от определения от органа по приходите. На следващо място, видно от заключението, при изчисленията на лихвата експертът е работил по Постановление на Министерския съвет от 08.04.1994 г. за определяне на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута (сега отменено), което е издадено на основание чл. 86, ал.2 от Закона за задълженията и договорите. Експертът е следвало да има предвид Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания.

Предвид изложеното по – горе и като съобрази забраната за влошаване положението на жалбоподателя, съдът приема, че данъчното задължение на Р. по ЗДДФЛ за 2007 г. е в

размер на 10456,08 лв., или с 0,03 лв. по – малко от определеното от Р. в декларацията и от експерта такова в размер на 10456,11 лв., а данъкът за довносяне - в размер на 9012,19 лв., който също е с 0,03 лв. по – малко от определения от експерта размер - 9012,22 лв. Данъкът се дължи ведно със съответната лихва, която до датата на издаването на РА – 13.01.2012 г. е в размер на 3967,21 лв. Съдът направи изчисленията на законната лихва като съобрази Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, за което не се нуждае от специални знания:

Период	брой дни	Основен лихвен %	З. лихва за проср. зад.	лихва
от 01.05.2008 до 31.05.2008	31	4.93	14.93	115.86 лв.
от 01.06.2008 до 30.06.2008	30	4.96	14.96	112.35 лв.
от 01.07.2008 до 31.07.2008	31	5.06	15.06	116.87 лв.
от 01.08.2008 до 31.08.2008	31	5.25	15.25	118.35 лв.
от 01.09.2008 до 30.09.2008	30	5.23	15.23	114.38 лв.
от 01.10.2008 до 31.10.2008	31	5.38	15.38	119.36 лв.
от 01.11.2008 до 30.11.2008	30	5.72	15.72	118.06 лв.
от 01.12.2008 до 31.12.2008	31	5.77	15.77	122.38 лв.
от 01.01.2009 до 31.01.2009	31	5.17	15.17	117.73 лв.
от 01.02.2009 до 28.02.2009	28	3.92	13.92	97.57 лв.
от 01.03.2009 до 31.03.2009	31	3.49	13.49	104.69 лв.
от 01.04.2009 до 30.04.2009	30	3.53	13.53	101.61 лв.
от 01.05.2009 до 31.05.2009	31	2.27	12.27	95.22 лв.
от 01.06.2009 до 30.06.2009	30	2.35	12.35	92.75 лв.
от 01.07.2009 до 31.07.2009	31	2.24	12.24	94.99 лв.
от 01.08.2009 до 31.08.2009	31	1.71	11.71	90.88 лв.
от 01.09.2009 до 30.09.2009	30	1.57	11.57	86.89 лв.
от 01.10.2009 до 31.10.2009	31	1.46	11.46	88.94 лв.
от 01.11.2009 до 30.11.2009	30	0.61	10.61	79.68 лв.
от 01.12.2009 до 31.12.2009	31	0.55	10.55	81.87 лв.
от 01.01.2010 до 31.01.2010	31	0.39	10.39	80.63 лв.
от 01.02.2010 до 28.02.2010	28	0.24	10.24	71.78 лв.
от 01.03.2010 до 31.03.2010	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.04.2010 до 30.04.2010	30	0.17	10.17	76.38 лв.
от 01.05.2010 до 31.05.2010	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.06.2010 до 30.06.2010	30	0.20	10.20	76.60 лв.
от 01.07.2010 до 31.07.2010	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.08.2010 до 31.08.2010	31	0.17	10.17	78.92 лв.
от 01.09.2010 до 30.09.2010	30	0.17	10.17	76.38 лв.
от 01.10.2010 до 31.10.2010	31	0.17	10.17	78.92 лв.
от 01.11.2010 до 30.11.2010	30	0.17	10.17	76.38 лв.
от 01.12.2010 до 31.12.2010	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.01.2011 до 31.01.2011	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.02.2011 до 28.02.2011	28	0.19	10.19	71.43 лв.

от 01.03.2011 до 31.03.2011	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.04.2011 до 30.04.2011	30	0.19	10.19	76.53 лв.
от 01.05.2011 до 31.05.2011	31	0.21	10.21	79.23 лв.
от 01.06.2011 до 30.06.2011	30	0.22	10.22	76.75 лв.
от 01.07.2011 до 31.07.2011	31	0.17	10.17	78.92 лв.
от 01.08.2011 до 31.08.2011	31	0.18	10.18	79.00 лв.
от 01.09.2011 до 30.09.2011	30	0.18	10.18	76.45 лв.
от 01.10.2011 до 31.10.2011	31	0.20	10.20	79.16 лв.
от 01.11.2011 до 30.11.2011	30	0.22	10.22	76.75 лв.
от 01.12.2011 до 31.12.2011	31	0.22	10.22	79.31 лв.
от 01.01.2012 до 13.01.2012	13	0.22	10.22	33.26 лв.
за целия период				
от 01.05.2008 до 13.01.2012	1353			3967.21 лв.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Предвид заявеното от Р., в настоящия случай следва да се прецени, „... точната начална дата за точната главница, точният размер на лихвата до частичното плащане и точният размер на главницата след това - начална и крайна дата за дължимост на лихвата.”

Съгласно чл. 118, ал. 2 ДОПК РА се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). В настоящия случай, на осн. чл. 119, ал. 2 ДОПК, в съответствие с правомощието по чл. 119, ал. 3 ДОПК началник сектор «Ревизии» при Дирекция «Контрол» при ТД на НАП С. В. С. М. е издала З., с която е определила компетентният да издаде РА орган по приходите – В. И. Т., на длъжност старши инспектор по приходите. Обжалваният РА е издаден именно от това лице, тоест от такова, разполагащо с материална компетентност. Актът е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения.

След като обсъди приложените в административната преписка доказателства, съдът намира, че при издаването на РА не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да повлияят на неговата законосъобразност. Констатираното от съда издаване на РД и връчване на РД след изтичането на сроковете по чл. 117, ал. 1 и ал. 4 ДОПК (в релевантната редакция), както и невръчването на З., представляват несъществени процесуални нарушения, които не биха могли да доведат до издаването на различен по съдържание РА и не влияят на законосъобразността на издадения такъв. Ето защо те не могат да бъдат самостоятелно основание за неговата отмяна.

По повдигнатите за разглеждане от Р. въпроси, съдът намира следното:

Както се написа по паричния поток, декларирания доход за 2007 г. и авансово

внесения данък в размер на 1443,89 лв. не е формиран спор по делото. Като съобрази изложеното по – горе от фактическа страна и забраната за влошаване положението на жалбоподателя, съдът приема, че данъчното задължение на Р. за 2007 г. е в размер на определеното със спорния РА – 10456,08 лв., от които внесен до 30.04.2008 г. (годината следваща годината на придобиване на дохода) съобразно правилото на чл. 67, ал. 4 ЗДДФЛ – 1443,89 лв. Остатъкът от 9012,19 лв. се дължи от Р. ведно със законната лихва, изчислена по реда на Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Лихвата се дължи, считано от първия ден на забавата – 01.05.2008 г. до окончателното изплащане на невнесения в срок данък. По делото не се установи и доказва, след изпадане в забава на Р. на 01.05.2008 г. до датата на издаването на спорния РА – 13.01.2012 г. да е осъществено от негова страна частично или пълно плащане на дължимия данък в размер на 9012,19 лв. или задължението да е погасено по някой от способите по чл. 168 ДОПК. С РА е изчислен и посочен размер на дължимата лихва върху сумата 9012,19 лв. за периода 01.05.2008 г. – 13.01.2012 г. в размер на 3967,33 лв. Предвид направеното от съда изчисление, както вече се посочи, размерът на тази лихва следва да бъде редуциран с 0,12 лв. до размера на 3967,21 лв. Върху дължимата сума от 9012,19 лв. обаче, лихва се дължи и след датата на издаване на спорния РА до окончателното погасяване на задължението. Тази лихва не е предмет на делото, доколкото по отношение на размера на лихвите, определени с РА, от значение са само плащанията, извършени до неговото издаване. Осъщественото плащане на сума в размер на 9012,19 лв. през 2012 г. (л. 226) правилно и законосъобразно е преценено от ответника като неотнормируемо към законосъобразността на обсъждания РА. То действително касае изпълнението на определените с РА задължения, а не правилното им определяне с разглеждания РА.

Предвид изложеното, съдът намира, че спорният РА, в обжалваната част, съответства на материалния закон, поради жалбата на Р. е неоснователна. Предвид установената грешка при пресмятането на лихвата и с оглед коригирането и, съдът следва да постанови решение, с което спорният РА бъде изменен в частта на определения размер на дължима лихва, изчислена към 13.01.2012 г., като вместо определената от органа по приходите в размер на 3967,33 лв., бъде определена от съда в размер на 3967,21 лв.

По разностите:

Искане за разноси от жалбоподателя не е заявено нито с жалбата, нито в хода на съдебното производство. Процесуалният представител на ответника претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение, което искане предвид крайните правни изводи на съда следва да бъде уважено. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 100,00 (сто) лв. юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал. 1 ДОПК и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ по жалба на В. Р. Р., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], Ревизионен акт № [ЕГН] от 13.01.2012 г., издаден от орган по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., в частта на установеното задължение за лихва за 2007 г., изчислена към 13.01.2012 г. върху установено задължение за данък по Закона за данък върху доходите на физическите лица за 2007 г. в размер на 10456,08 лв. и авансово внесен данък в размер на 1443,89 лв., като определя размер на дължимата лихва 3967,21 (три хиляди деветстотин шестдесет и седем цяло и двадесет и една стотни) лв.

ОСЪЖДА В. Р. Р., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сума в размер на 100,00 (сто) лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: